

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hof van Cassatie, Belgien den 29. juli 2010 — Jan Voogsgeerd mod Navimer SA

(Sag C-384/10)

(2010/C 317/26)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Hof van Cassatie

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Jan Voogsgeerd

Sagsøgt: Navimer SA

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal der ved det land, hvor det forretningssted, som har antaget arbejdstageren, er beliggende, i den betydning, der forudsættes i artikel 6, stk. 2, litra b), i konventionen om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser åbnet for undertegnelse i Rom den 19. juni 1980 ⁽¹⁾, forstås det land, hvor det forretningssted, som i henhold til arbejdsaftalen har antaget arbejdstageren, er beliggende, eller det land, hvori det af arbejdsgiverens forretningssteder, som arbejdstageren er knyttet til med henblik på arbejdets faktiske udførelse, selv om han ikke sædvanligvis udfører sit arbejde i et bestemt land, er beliggende?
- 2) Skal der ved det sted, hvor arbejdstageren, der ikke sædvanligvis udfører sit arbejde i et bestemt land, skal melde sig med henblik på administrative formaliteter og modtagelse af instruktioner vedrørende udførelse af hans virksomhed, forstås stedet for arbejdets faktiske udførelse som omhandlet i første spørgsmål?
- 3) Skal arbejdsgiverens forretningssted, som arbejdstageren er knyttet til med henblik på arbejdets faktiske udførelse som omhandlet i første spørgsmål, opfylde visse formelle krav som bl.a. at have retsevne, eller er det tilstrækkeligt, at der findes et faktisk forretningssted?
- 4) Kan et andet selskabs forretningssted, med hvilket selskab arbejdsgiverselskabet har forbindelse, anses for forretningssted som forudsat i tredje spørgsmål, også selv om dette andet selskab ikke har fået overdraget arbejdsgiverbeføjelser?

⁽¹⁾ EFT 1980, L 266, s. 1.

Appel iværksat den 4. august 2010 af Bouygues SA og Bouygues Télécom SA til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Udvidede Afdeling) den 21. maj 2010 i de forenede sager T-425/04, T-444/04, T-450/04 og T-456/04, Frankrig m.fl. mod Kommissionen

(Sag C-399/10 P)

(2010/C 317/27)

Processprog: fransk

Parter

Appellanter: Bouygues SA og Bouygues Télécom SA (ved avocats J. Vogel, F. Sureau og D. Theophile)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen, Den Franske Republik, France Télécom SA og Association française des opérateurs de réseaux et services de télécommunications (AFORS Télécom)

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Dommen afsagt af Retten den 21. maj 2010 i de forenede sager T-425/04, T-444/04, T-450/04 og T-456/04 annulleres.
- Der tages på ny stilling til og gives selskaberne Bouygues og Bouygues Télécom medhold i deres påstande, som er: 1) Annullation af artikel 1 i Kommissionens beslutning 2006/621/EF ⁽¹⁾ udelukkende i det omfang, hvori den herved indirekte, men i sagens natur har afvist at kvalificere den franske stats tilkendegivelser fremsat i juli, september og oktober 2002 som statsstøtte. 2) Annullation af beslutningens artikel 2 med den virkning, at den franske stat følgelig er pligtig at tilbagesøge den konstaterede støtte fra selskabet France Télécom.
- Subsidiært hjemvises sagen til Retten, hvis Domstolen ikke finder den moden til påkendelse, til fornyet behandling af de forenede sager T-425/04, T-444/04, T-450/04 og T-456/04 i overensstemmelse med det retlige standpunkt, som Domstolen lægger til grund.
- Kommissionen, selskabet France Télécom og den franske stat tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Bouygues og Bouygues Télécom har fremsat to anbringender til støtte for appellen.

Med det første anbringende, som har tre led, gør sagsøgerne gældende, at Retten har begået en retlig fejl ved at bekræfte

Kommissionens opfattelse af, at den franske stats tilkendegivelser fremsat i juli, september og oktober 2002 ikke hverken isoleret eller samlet set udgør statsstøtte i en eller flere henseender. Retten har således tilsidesat begrebet brug af statsmidler i den forstand, hvori det anvendes i artikel 107, stk. 1, TEUF, ved at fastslå, at tilsagn om støtte kun kan være ensbetydende med brug af offentlige midler på den betingelse, at de angiver den planlagte støttes form og beløbsstørrelse, at der faktisk gøres brug af dem straks, og at de er juridisk bindende (første led). Derudover har Retten gengivet de for Kommissionen forelagte nationale retsforskrifter urigtigt ved at anføre, at det ifølge hver af dem er en forudsætning for, at tilsagn om støtte har bindende virkning, at tilsagnene er klare, hvad angår den planlagte støttes form og beløbsstørrelse, og ikke er betingede af (økonomisk) uformåenhed fra debtors side, hvorimod et løfte om støtte ifølge national ret i sig selv er forpligtende for løftегiveren. Betingelsen om, at der indtræder finansielle vanskeligheder, er ikke til hinder for en garantiforpligtelse, og det forhold, at statens adfærd afføder en forvisning om, at den vil agere på en bestemt måde, kan bevirke, at den ifalder ansvar (andet led). Endelig har Retten tilsidesat begrebet brug af statsmidler i den forstand, hvori det anvendes i artikel 107, stk. 1, TEUF, ved at fastslå, at en sådan brug ikke kan udledes af markedernes reaktion og medføre en de facto-forpligtelse for staten til at afhjælpe France Télécoms finansielle vanskeligheder (tredje led).

Med det andet anbringende, som har to led, påberåber sagsøgerne sig, at Retten har begået en retlig fejl ved at vurdere, at det aktionærlån, som den franske stat bevilgede France Télécom i form af en kredit på 9 mia. EUR i december 2002, havde karakter af statsstøtte. I denne forbindelse anfører Bouygues og Bouygues Télécom for det første, at Retten har tilsidesat begrebet støtte i den forstand, hvori det anvendes i artikel 107, stk. 1, ved at fastslå, at der ikke er en tilstrækkelig sammenhæng mellem fordelens forbundet med annonceringen af kreditbevillingen og den deraf følgende overførsel af midler til at kunne konkludere, at der var tale om statsstøtte. Sagsøgerne anfører, at Retten med urette har fastslået, at der er sammenfald mellem fordelens og brugen af midler.

For det andet har sagsøgerne anført, at Retten har tilsidesat begrebet fordel i den forstand, hvori det anvendes i artikel 107, stk. 1, ved tydeligt at anlægge den betragtning, at beløbet på 9 mia. EUR, der blev stillet til rådighed for France Télécom, ikke indebar nogen særegen fordel i form af en kapitalforøgelse for France Télécom, idet Retten ikke med henblik på vurderingen af forekomsten af denne fordel tog hensyn til den betryggende virkning af disse foranstaltninger.

⁽¹⁾ Kommissionens beslutning 2006/621/EF af 2.8.2004 om statsstøtte ydet af Frankrig til France Télécom (EUT L 257, s. 11).

Appel iværksat den 5. august 2010 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Udvidede Afdeling) den 21. maj 2010 i de forenede sager T-425/04, T-444/04, T-450/04 og T-456/04, Frankrig m.fl. mod Kommissionen

(Sag C-401/10 P)

(2010/C 317/28)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Europa-Kommissionen (ved C. Giolito, D. Grespan og S. Thomas, som befuldmægtigede)

De andre parter i appelsagen: Den Franske Republik, France Télécom SA, Bouygues SA, Bouygues Télécom SA og Association française des opérateurs de réseaux et services de télécommunications (AFORS Télécom)

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dommen afsagt af Den Europæiske Unions Ret (Tredje Udvidede Afdeling) den 21. maj 2010 i de forenede sager T-425/04, T-444/04, T-450/04 og T-456/04, som blev meddelt Kommissionen pr. fax den 25. maj 2010, ophæves, for så vidt som dommen:
  - annullerer artikel 1 i Kommissionens beslutning 2006/621/EF af 2. august 2004 om statsstøtte ydet af Frankrig til France Télécom ⁽¹⁾
  - tilpligter Kommissionen at bære sine egne omkostninger og at betale de omkostninger, der er afholdt af Den Franske Republik og af selskabet France Télécom i sagerne T-425/04 og T-444/04.
- Sagen hjemvises til Retten til fornyet afgørelse.
- Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Anbringender og væsentligste argumenter

Kommissionen har fremsat tre anbringender til støtte for appellen.

Med det første anbringende gør Kommissionen gældende, at Rettens dom indeholder en begrundelse, der på flere punkter er selvmodsigende. Dette er bl.a. tilfældet, eftersom Retten i den appellerede dom anså tilkendegivelserne, herunder annonceringen af aktionærlånet den 4. december 2002, for at kunne vurderes under ét ved afgørelsen af, om der forelå en fordel for France Télécom, hvorimod Retten ved vurderingen af det bindende tilsagn om statsmidler, fandt, at der var et væsentligt afbræk mellem annonceringen af aktionærlånet og de forskellige andre tilkendegivelser, som staten havde fremsat forud herfor.